

Business is Business

HETTA átti at verið yvirskriftin á grein í Dagbl. 3. mai — síða 3, har nýggi lögmaður, J. Sundstein, hugmyndar um orsökirnar til at rokningin fyri halli í fiskivinnuni um aftur verður lögð fyri fjøldina at gjalda.

»SKULU vit við eykainntøkulógum hava 150 mió. afturat, so verður tað undir øllum umstøðum vanligi borgarin, ið skal gjalda«, sigur Sundstein, »annaðhvørt tað so verður gjøg-

num toll, onnur avgjöld ella skatt!«

HANN vátar at skattaloftið skal spreingjast upp um tey 50% og sigur, at tað vit mugu fremja nú, er ein ómetaliga svárur »kurur« fyri at fáa fiskivinnuna upp á rættkjøl (lesið: skeivu skipini hjá teim, ið telja mest á tonsastiganum).

VÍÐARI sigur hesin maður: »Fólk eiga at geva tí gætur, at talan er um ein kapitalflutning til fiskivinnuna« — »ein »eingangs« innspæring, soleiðis at stuðulstørvurin í framtíðini ikki

verður hægri, enn tað, sum svarar til játtanina á figgjarlógini í ár!«

VIT nokta at trúgva, at J. Sundstein, ið er stats. aut. revisor, ikki er vitandi um tann sannleika — ið duldur sum mansmorð — er veruliga orsøkin til hesa desperatu ætlan, ið mestan mun, til frama fyri teir tungu dreingirnar á tonsastiganum — eru teir nevndir, eru teir kendir.

VIÐ grundgevingum, ið alt meira byrja at líkna tilætlaðum búskaparligum snaringum til orðingar (í fjør var tað

skeivur floti, og hálvur prísur, og í ár (kúvent) eru tað skúlabørn og fremmandafólk, ið fáa skuldina).

VIÐ villeiðingum, ið røkka líka inn í ársfrágreiðingina hjá ráðgevandi nevnd statsministerans skal fjøldin skattleggjast og hetta nokta vit at trúgva uppá.

Tí, fremja tit tykkara ætlan við skeivari grundgeving, tá er tað ikki politikkur, men bert business, ið talan er um! — og tað er ikki politikkur, men rán!

Alt er relativt — eisini lógarbrot

Útvarps- og sjónvarpsummæli

Gevur ein russari einum føroyskum barni mynd av Lenin, er hann ein ótangi.

Gevur ein føroyingur einum kinverja eina bibliu, er hann ein hetja. Alt er relativt, onki er konsekvent. Heldur ikki lógarbrot. A »Kjørbreit« sunnukvøldið segði ein føroyskur trúboði, uttan at rodná, at hann minst 80 ferðir hevur brotið lógina hjá heimsins størstu tjóð. Hetta var í lagi, helt hann, tí endamálið var gott. Tað verður eisini smuglað til Føroya, helst hvønn einasta dag. Men ongin fer í fjølmóðlarnar og sigur, at »í gjár smuglaði eg 100 gramm av hashi til Føroya«. Tí tað er revsivert at smugla hash til Føroya. Og hashið verður tikið og oyðilagt. Eigarin fær tað ikki við sær aftur, tá hann fer av landinum næstu ferð. Tær ferðirnar, føroyski trúboðin varð tikið á markinum millum Hong Kong og Kína, vóru kinversku tollararnir so beinasamir at geva honum

bibliurnar aftur, tá hann fór úr Kína. Og so hevur hann sjálvandi havt sær við sær næstu ferð.

Kæri lesari, eg veit, at nú hugsar tú sum so: nei, hin gamli, hatta ber ikki til. Tú kanst ikki samanbera Bibliuna og narkotika. Jú, tað kann eg. Summi fáa somu gleði av at roykja seg skeiv, sum onnur av at lesa í Bibliuni.

Og eina ferð segði ein skilamaður: Religion er opium fyri fólk! Og harafturat havi eg ongantið skilt og skilji heldur ikki enn, hvønn rætt vit føroyingar hava at smugla okkara trúgv til onnur lond, ella at flyta hana inn á lógligan hátt.

Hesin spurningur kundi hóskandi enda eina annars áhugaverda og upplýsandi samrøðu við trúboðan úr Runavík.

Sjóbardagin

Hvussu útlendingar, sum koma til Føroya við øðrum sjónarmiðum enn teimum goðkendu her, verða móttiknir, sou vit eisini á »Kjørbreit«. Her kom tíverri ikki nóg greitt fram, hvi lögreglan var vápnað við maskinbyrs-

um. Teir høvdu jú als ikki væntað. Sea Shepherd fór at gera so harða mótstøðu! John Mortensen slapp ov lætt frá hesum spurningi.

»Kjørbreit« skuldi journalistiskt vera øðrvísi enn aðrar sendingar hjá SvF.

Vinklarnir skuldu vera skeivir, varð sagt, tá sendingin byrjaði. Eg dugi to ikki at siggja nakran mun á vinklunum í »Kjørbreit« og »Degi og viku« til dømis.

Virkin børn

»Gluggin« sunnukvøldið var um børn, sum ikki brúka alla fríttíðina at hyggja eftir videofilmum. Tað besta í hesi sending var brotið um teir báðar smádreingirnar, sum gjørdi eitt lokalblað á Lutzenstrøð í Havn. Men spell, vit ikki sluppu at siggja sjálvt blaðið. Tað gjørdi onki, um ikki øll orðini vóru rætt stavað. Slikt siggja vit kortini á skerminum.

Hinvegin man tað, annar drongurin segði í ummæli sínum um eina tydda bók, geva onkrum okkurt at hugsa um. Honum dámar betur at lesa danskar bókur, tí í føroyskum bókum eru so nóg orð, hann ikki skilur.

Eisini var áhugavert at hoyra, at Barnabóka-klubbin hjá Lærarafelagnum hevur beint fyri barnabókasøluni hjá bóka-handlunum.

Og nú vit tosa um føroyskar sendingar, so haldi eg, ein tann besta »føroyska« sendingin í SvF er »Grannar okkara«.

Bretar nummar eitt

Ongin dugur sum bretar at gera stuttligar sending-

ar. Har er onki at tosa um. Samanberað bara ta fronsku »Marc og Sophie« og so ta ensku »Feðgar«. Telefonbókin er stuttligari enn »Marc og Sophie«. Men »Feðgar« er aftur eitt dømi um, at bretar eru ikki so keðilgir, sum teir bera orð fyri at vera. Goðir leikarar, beinrakioð orðskifti, replikkirnir eru sum byrsusokt og raka hvørja ferð. Slikt er undirhald í fyrsta flokki.

Grand Prix: 22 lög av sama flutningsbandi. Vóru hetta ikki somu lögini sum í fjør? Mær dámdi best turkiska lagið, men tað fekk ikki nóg stí.

Bretar, ja, Chaplin var jú breiti. So á hesum økinum sum so nógvum øðrum í Bretlandi, eru sterkar traditiónir.

Í fyrstu sendingini um tann ókenda Chaplin var meinaleysa skemtið í há-sæti. Men broddurin í skemtinum, samfelagsrevsingin, hómaðist longu í fyrstu filmunum hjá hesum mæta listamanni, sum goð 30 ár seinni noyðdist standa framman fyri Mc Carthy og hansara miðaldarprestum, skuldsettir fyri óamerikansk virksemi.

Útvarpið

Um útvarpið er bert at siga, at mitt lurt stendur oftast á Norðmanninum. Og hann er goður.